

Risaleler nasıl okunmalı? Üstad'ın “...Gazete gibi okumayınız.” tavsiyesini nasıl anlamalıyız?

Bilindiği gibi Nur Risaleleri ne sadece akla, ne de yalnız kalbe hitap etmeyip her ikisinin de hissesini verir. Bazı risaleler, Üstad'ın da ifadesiyle “**akıldan ziyade kalbe nazırdır.**” Bazıları da bunun aksi mahiyettedir.

"Hem iman yalnız ilim ile değil, imanda çok letaifin hisseleri var. Nasıl ki bir yemek mideye girse, o yemek muhtelif a'saba, muhtelif bir surette inkısam edip tevzi olunuyor. İlim ile gelen mesail-i imaniye dahi, akıl midesine girdikten sonra, derecata göre ruh, kalb, sırr, nefis ve hâkeza letaif kendine göre birer hisse alır, masseder. Eğer onların hissesi olmazsa, noksandır."(1)

Okumada esas olan ihlastır, ihlasla okunan bir dersten kalp mutlaka hissesini alır. Aklın hissesi ise o dersin anlaşılması nispetinde ziyadeleşir.

Nurlarda ele alınan konular büyük ekseriyetle marifetullahla ilgilidir; ibadetle ilgilidir; diğer iman hakikatleriyle ilgilidir. Marifetullahın sonu yoktur. Allah Resulünün (asv) mi'raçta rüyet ile taltif edildiği anda söylediği,

“Seni noksan sıfatlardan tenzih ederim. Ben seni hakkıyla, tam bir marifet ile tanıyamadım.”

cümlesi, bu sahanın sonsuzluğunun en güzel ifadesidir. Bu hakikatin ışığında, Nur Risalelerini şevk ile, ihlasla, tefekkürle ve dakik bir nazarla okumak, üstünkörü geçmemek gerekir.

Üstad'ın önemli bir tavsiyesini de bu vesileyle hatırlayalım: **"Gazete gibi okumamak."**

Bilindiği gibi, gazete okuyan kişi önce haber başlıklarına şöyle bir bakıp geçer, daha sonra önemli gördüğü haberlerin ayrıntılarına iner. Gazetenin tamamını okusa bile ertesi gün, aynı şeyleri değil farklı haberleri izler.

Gazeteyi okuduğumuzda ondaki her şeye vakıf oluruz. Onu tekrar okumamız

gerekmez.

Nurlar ise öyle değildir. Her okudukça marifetimizde inkişaf olacak, ama biz Allah Resulünün (asv) o mübarek kelamını hatırlayarak, elde ettiğiniz marifetin yeterli olmadığını bilecek ve okumaya devam edeceğiz.

Üstadımız bir risalesinde, “*her yerde bir küçük bir medrese-i Nuriye açılmasını*” tavsiye ederken şu gerekçeyi de ekler:

“Çünkü herkes her meselesini anlamaz, fakat hissesiz de kalmaz.”(2)

Bundan da anlaşılacağı gibi, Nurları birlikte ve mütalaa ederek okuduğumuzda aklımızın hissesi daha da artacaktır.

Nurların okunmasında belli bir metot olmamakla birlikte, genelde kabul gören tarz, “*sıra ile birkaç kez külliyatı devretmek, daha sonra her gün yine belli bir miktar sıra ile okumaya devam ederken, öte yandan konularda derinleşmeye çalışmaktır.*”

Allah Resulünün (asv) şu hadis-i şerifi Nurların okunmasında da temel kaidedir:

“Amelin hayırlısı, az da olsa, devamlı olanıdır.”

Genel bir kaide olarak şunu söyleyebiliriz: Her kelime üzerinde fazlaca durmadan Külliyatı, “*kendini kaptırarak ve hafif bir sesle*” okumakta *kalbin hissesi* daha fazla olur. Kelimeler, cümleler üzerinde müzakereli olarak okunduğunda ise *aklın hissesi* daha fazla olur. Bize her ikisi de gerekli olduğundan “her iki tarzı da birlikte yürütmek en faydalısıdır.” kanaatindeyim.

Bir Nur talebesi, hem binlerce günahın insana hücum ettiği bu fitne asrında, bu marifetullah dersleriyle kendini korumak, hem bütün dünyada nurları okuyanlarla bir manevî rabita kurmak, hem de neşrini bir dava olarak benimsediği bu hakikatlerin ulviyetini yeniden hatırlamak ve onları muhtaçlara ulaştırmak için, yeni bir şevk kazanmak üzere bu eserleri her fırsatta okur. **Özellikle namazlardan sonra okunması** bir âdet haline gelmiştir. İbadet ortamında, Rabbine ibadet ve dua ettikten sonra bu hakikatlerin birkaç dakika olsun okunması, sözünü ettiğimiz manaları daha da kuvvetlendirir.

Bu konuda az da olsa muhatap olduğumuz bir soru var: *Nurları okumak mı daha*

önemlidir, yazmak mı?

Bir Nur talebesi için en önemli mesele nurlardaki hakikatlere güzel, parlak ve berrak bir ayna olmaktır. Tâ ki, bu hakikatlerin başka kişilere de ulaşmasında örnek ve rehber olabilsin. Üstadımızın,

"Eğer biz ahlâk-ı İslâmiyenin ve hakaik-ı imaniyenin kemalâtını ef'alimizle izhar etsek, sair dinlerin tâbileri, elbette cemaatlerle İslâmiyete girecekler. Belki Küre-i Arzın bazı kıt'aları ve devletleri de İslâmiyete dehalet edecekler."(3)

ifadeleri çok önemlidir. Bu gayeye okuyarak da erilse, yazarak da kavuşulsa sonuç değişmez. Ancak şu var ki, nurları okumanın yasak olduğu, Üstatla temas edenlerin bile hapslere, sürgünlere sevk edildikleri o müthiş zamanda, en büyük hizmet nurları yazmak ve neşrine öylece çalışmak idi. Teksir makinesiyle çoğaltma dönemini, Üstadımız Risale-i Nur'un bayramı olarak ilan etmiş ve teksir makinesini binler kâlem ile neşir yapmaya benzetmişti. Bugün, Rabbimize hadsiz şükürler olsun, Nur Risaleleri her dilde rahatlıkla basılmakta ve muhtaçlara ulaştırılmaktadır. Artık yazma, o zulüm dönemindeki tarihî önemini kaybetmiştir. Ancak, Osmanlıca eserleri okuyabilenlerin, eserleri Osmanlıcasından okumaları, yazıya özel bir merakı olanların da yazmaları nurlardan istifadelerinin artmasına sebep olabilir. Bu özel bir durumdur, **genel tarz**, *Nurları okumak, yaşamak ve neşrine çalışmaktır.*

Şunu da önemle ifade etmek isterim: Hizmetimizin her sahasında meşveret ve şura esastır. Nurları okunma tarzının da yetkili kişilerden teşekkür edecek bir şurada enine boyuna tartışılmasının en verimli şekli ortaya koyacağına inanıyorum.

Dipnotlar:

- (1) bk. [Mektubat, Yirmi Altıncı Mektup, Dördüncü Mebhas.](#)
- (2) bk. [Sualar, Yedinci Şua \(Ayetü'l-Kübra\)](#)
- (3) bk. [Tarihçe-i Hayat, İlk Hayatı.](#)